

УДОСКОНАЛЕННЯ СИСТЕМИ ЕКОНОМІЧНОГО СТИМУЛЮВАННЯ ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПІДПРИЄМСТВ ІНДУСТРІАЛЬНОГО МІСТА

У сучасному світі проблема економічного стимулювання інноваційної діяльності господарюючих суб'єктів залишається однією з найбільш актуальних. Це означає, що світова спільнота усвідомлює наростаючу залежність ефективності економічної діяльності від ступеня її інноваційності. Для становлення інноваційного типу розвитку економіки країни, регіонів, міст здійснюється ряд інституційних, правових, економічних, фінансових, організаційних заходів щодо стимулювання інноваційної активності господарюючих суб'єктів в різних сферах національної економіки. Але поряд з наявністю позитивних змін зберігається фрагментарність, розрізненість прогресивних процесів. До основних проблем, що гальмує інноваційний розвиток належать:

- недобросовісна конкуренція;
- недостатньо привабливий інвестиційний клімат;
- коруптованість органів виконавчої влади;
- слабка фінансова підтримка інноваційної діяльності;
- низькоефективне використання державних коштів, виділених на дослідження і розробки;
- некомпетентність фахівців в інноваційній сфері;
- відсутність відповідної координації та контролю за ходом інноваційних перетворень.

Все вищезгадане доводить до висновку, що формування інноваційної моделі економічного розвитку набуло затяжного характеру. А всі перелічені проблеми в значній мірі залежать від якості та своєчасності надання державної підтримки стимулювання підвищення інноваційної діяльності господарюючих суб'єктів як в межах міста, регіону, так і економіки держави в цілому.

Питання економічного стимулювання інноваційної діяльності у національній та регіональній системах розглядали такі вітчизняні та російські науковці як О.І. Амоша [14], В.І. Ляшенко [13], Л.І. Федулова [8], В.П. Вишневіський [18], В.В. Демент'єв [18], І.П. Булеєв [14], Т.М. Боголіб [10], І.В. Яцишина [2] та багато інших. Але проблеми удосконалення стимулів для підвищення інноваційної діяльності господарюючих суб'єктів індустріального міста потребують подальшого визначення, що і зумовило вибір даного дослідження.

Метою статті є надання пропозицій щодо удосконалення економічних стимулів у підтримці господарюючих суб'єктів інноваційної інфраструктури індустріального міста.

Вирішення проблем, пов'язаних із низькою конкурентоспроможністю національної економіки, регіонів, міст потребує необхідності просування на ринок інноваційного продукту, а саме комерціалізації розробок академічної та освітньої науки. Так, за даними останнього звіту Всесвітнього економічного форуму про глобальну конкурентоспроможність у 2012-2013 рр. Україна серед 144 країн посіла 73 місце проти 82 у 2011-2012 рр. Провідні позиції займають Швейцарія, Сінгапур та Фінляндія, які складають трійку лідерів. Російська Федерація та Казахстан випереджають Україну за показниками конкурентоспроможності, посідаючи відповідно 67 і 51 місце у загальному рейтингу [1]. В той же час зазначимо, що серед основних невикористаних можливостей особлива увага приділяється підіндексу «Інновації», за яким Україна у 2012-2013 рр. займала 71 місце. Найбільший вплив на підвищення значення цього рейтингу у 2012-2013 рр. порівняно з попереднім періодом мала зміна таких його складових, як:

- якість науково-дослідних інститутів;
- державні закупівлі новітніх технологій і продукції;
- наявність вчених та інженерів;
- кількість патентів, отриманих у США на 1 млн населення.

Підсумки проведеного дослідження інвестиційного та інноваційного розвитку України останніх років свідчать про підвищення ролі цілеспрямованої державної політики, орієнтованої на підтримку цілісності інноваційного процесу – від наукової розробки до інвестування масового виробництва. Але у ринковій системі серед найважливіших умов упровадження ефективної регіональної інноваційної політики та досягнення стабільного соціально-економічного зростання на регіональному та місцевому рівні необхідна розробка та впровадження універсальних механізмів стимулювання економічного зростання.

Глобальна фінансово-економічна криза, що почалася в 2008 р., призвела до жорсткішої бюджетної політики держави, якою були введені обмеження на виділення фінансових преференцій для підтримки пріоритетних напрямів інноваційної діяльності державного, галузевого, регіонального і місцевого рівнів, що вплинуло і на розвиток національної і регіональних інноваційних систем в Україні. Це з'явилося наслідком відсутності зацікавленості як дер-

жавного, так і приватного секторів економіки України у впровадженні інновацій в промисловість.

Нині у всіх країнах світу, крім пострадянських, послідовно збільшується роль держави у фінансуванні НДДКР і стимулюванні інноваційної активності. Сучасна держава фінансує від третини до половини витрат на НДДКР, при цьому половина цих коштів освоюється в недержавних структурах. Державні витрати на науку та дослідно-конструкторські розробки зростають в передових країнах випереджаючим чином, досягаючи 3-4% ВВП, а іноді й бі-

льше. Так, показник «частка валових внутрішніх витрат на НДДКР у ВВП», що саме і є наукоємністю ВВП, у розвинутих країнах світу зазвичай становить близько 2%, а у деяких країнах сягає навіть 3-4%, а іноді 5,0%: в Ізраїлі – 4,74%, у Швеції – 3,63%, у Фінляндії – 3,47%, у Кореї – 3,22%, у США – 2,68%. Найменшим цей показник є у Словаччій Республіці – 0,47%, Мексиці – 0,46% [2].

В Україні частка коштів, що витрачаються на фінансування наукової та науково-технічної діяльності, у ВВП з урахуванням усіх джерел за останні роки менша ніж 1% (табл. 1).

Таблиця 1

Витрати на дослідження і розробки, % до ВВП [3, с. 81, 191; 4, с. 79; 5, с. 76; 6, с. 80]

Показники	1991 р.	2000 р.	2009 р.	2010 р.	2011 р.	2012 р.	2013 р.
Загальні витрати	2,44	1,20	0,86	0,82	0,73	0,75	0,77
у тому числі з держбюджету	0,29	0,36	0,37	0,34	0,29	0,33	0,75

Слід зауважити, що при показнику наукоємності ВВП України, який у 2-3 рази менший, ніж у провідних країнах світу, у науковій сфері зроблено принципово важливі розробки, що сприяють підвищенню конкурентоспроможності українських товарів і послуг на світових ринках. Це пояснюється значними доробками, що були накопичені у попередні роки. Для сьогоденної України економічна функція науки може бути істотною лише після того, як рівень загальних витрат на НДДКР перевищить 1,7% офіційного ВВП [7].

Постійна нестача державних фінансових ресурсів, які спрямовуються на стимулювання науково-технічної та інноваційної діяльності, перенесення центру тяжіння на внутрішні можливості приватного сектору або великих корпоративних структур – перспективний шлях підняття та зростання інноваційної активності в усіх галузях економічної діяльності промислових підприємств на державному, регіональному та місцевому рівнях. Для успішної реалізації такої перспективи необхідно *розробити системний механізм взаємодії органів регіональної і місцевої влади з корпоративним сектором* економіки (особливо з підприємствами, які мають значну наукоємну складову). Механізм має охоплювати інституційні, організаційні, фінансово-економічні та соціально-економічні важелі, спрямовані на забезпечення стимулюючого інноваційного середовища розвитку всіх етапів інноваційного процесу держави, регіону, міста. Розробка такого механізму повинна ґрунтуватися на методологічних підходах, які визнаються науковою думкою та перевірені практикою.

Це стосується і регіональної промислової політики, яка потребує активізації в напрямі впорядкування правил взаємодії влади і великих компаній, блокування тенденцій деіндустріалізації й подолання процесу поглиблення диспропорцій між сировинними та наукоємними секторами. Додатковим аргументом на користь концентрації виробництва в

Україні є дефіцит фінансових ресурсів, розпорощення яких серед дрібних суб'єктів та відсутність обмеженої кількості пріоритетів їх спрямування не дає можливості сконцентрувати їх на реалізації великомасштабних проектів [8, с. 119].

У новій Європейській стратегії економічного розвитку на найближчі 10 років – «Європа-2020: стратегія розумного, сталого та всеохоплюючого зростання» зазначено, що 3% ВВП ЄС має бути інвестовано в дослідження і розробки [9]. Розумне зростання означає посилення взаємодії наукових знань, досліджень та інновацій з економічним зростанням і розвитком. Складовими цього фактору зміцнення економіки є підвищення якості освіти і проведення досліджень, підтримка поширення інноваційних технологій і знань в усіх країнах ЄС, збільшення доступу до інформації та технологій спілкування, а також гарантування того, що інноваційні технології будуть використовуватися з метою досягнення глобальних соціальних цілей [10, с. 42].

Тому, для адаптації стратегії до конкретної ситуації, Європейська Комісія пропонує державам-членам трансформувати цілі ЄС в свої національні стратегії. Всі цілі стратегії «Європа 2020» відображають основну суть розумного, стійкого і всеосяжного зростання, але вони не є вичерпними. Для найшвидшого розвитку і досягнення поставлених цілей ЄС вважає пріоритетними 7 напрямків діяльності, серед яких значними для даного дослідження є наступні [9]:

«Інноваційний Союз» для поліпшення умов і можливостей фінансування досліджень та інновацій, щоб гарантувати, що інноваційні ідеї будуть використані в товарах і послугах, що сприятиме економічному зростанню і створенню нових робочих місць;

«Доцільне використання ресурсів в Європі», щоб зробити економічне зростання незалежним від ресурсів, сприяти переходу на економіку з низьким вмістом вуглецю, збільшити використання джерел

відновлюваної енергії, провести модернізацію транспортного сектора і забезпечити розумне використання джерел енергії;

«Індустріальна політика, спрямована на глобалізацію» для поліпшення підприємницького середовища, особливо для середнього і малого бізнесу, для підтримки розвитку потужної і стійкої промислової бази для повсюдної глобалізації;

«План з розвитку нових здібностей і збільшенню кількості робочих місць», щоб зробити модернізацію ринків праці, дати людям можливість отримувати нові знання та навички, щоб збільшити можливість працевлаштування, поліпшення співвідношення попиту і пропозиції на ринках праці, включаючи трудову мобільність тощо.

Всі заходи щодо розвитку внутрішнього ринку, фінансові важелі, інструменти зовнішньої політики будуть задіяні в досягненні цілей «Європи 2020». За даних умов наукові та технологічні розробки українських учених можуть бути гідно представлені на відповідному європейському ринку.

З 1 листопада 2014 р. вступило в силу тимчасове застосування Угоди про Асоціацію з ЄС. Це розділи договору про безпеку, юстицію, боротьбу проти шахрайства, гармонізацію стандартів, ряд протоколів тощо. Тобто всі розділи крім IV, який стосується Зони вільної торгівлі, її відклали до 1 січня 2016 р. Однією з особливостей є те, що ЄС продовжив режим автономних преференцій України до 31 грудня 2015 р. Такі преференції дозволяють відмінити мита на українські товари в країнах ЄС, натомість для Євросоюзу зберігаються старі митні правила [11].

У програмі розвитку України «Стратегія-2020», яку представлено Президентом України у 2014 р., визначається, що реформи повинні бути системними, стосуватися відразу всіх політичних, економічних і соціальних інститутів, а також стати плодом спільних зусиль усіх гілок влади, суспільства і бізнесу». Саме тому «Стратегія-2020» передбачає більш 60 реформ і спеціальних програм, а саме [12]:

- (1) Програма популяризації України в світі;
- (2) Програма створення бренду «Україна»;
- (3) Реформа відзнак та нагород;
- (4) Програма розвитку інновацій;
- (5) Розвиток інформаційного суспільства та медіа;
- (6) Реформа державної політики у сфері науки та досліджень;
- (7) Українська космічна програма;
- (8) Програма розвитку туризму;
- (9) Реформа державної політики у сфері культури;
- (10) Програма розвитку національного кіновиробництва;
- (11) Програма розвитку національної видавничої справи;
- (12) Реформа державної політики у сфері спорту;
- (13) Програма залучення талантів.

Головною передумовою виконання цієї Програми має стати новий суспільний договір між суспільством, владою і бізнесом, наукою і освітою, де кожна сторона має свою зону відповідальності. Наявність системи зв'язків на кожному окремому рівні та поміж них є необхідною умовою для забезпечення всієї складності соціально-економічних відносин, що виникають в межах національної та регіональної інноваційної системи.

Визначимо, що майбутня конкурентоспроможність держави, регіонів, міст залежить від правильно виробленої ними стратегії розвитку. В умовах непередбачуваності зовнішнього і внутрішнього середовища досягнення високої прибутковості економічних агентів припускає наявність здібності до постійного розвитку. У придбанні і реалізації цієї здатності особливу роль грає стратегія. Якщо виходити з того, що розвиток економічних агентів є результат реалізації стратегії, тоді розробці стратегії повинен передувати аналіз можливих форм її розвитку. Це дозволить правильно скласти алгоритм розвитку [13, с. 11].

Отже, в умовах нерівномірності господарського розвитку територій і підтримці інноваційного розвитку економіки зростає роль держави, її промислової політики, яка повинна враховувати регіональну і місцеву специфіку. У такій ситуації підвищується важливість дієвих заходів щодо стимулювання процесів підтримки промислової сфери на місцевому рівні. Для сприяння цих дій пріоритетне значення набуває відновлення індустріального потенціалу міст, залучення інвестицій в модернізацію і нарощування промислового виробництва. Як зауважують провідні українські вчені, «одним із головних завдань сучасного етапу розвитку української економіки є формування конкурентоспроможності промислового комплексу інноваційного типу» [14, с. 31].

Таким чином, найбільш слабким місцем інноваційної системи країни та її регіонів, міст є низька активність у сфері комерціалізації наукових розробок. Принциповий внесок у зміну такої ситуації може дати підготовка фахівців з їх комерціалізації, яка повинна бути виділена в окремий напрямок науково-технічної та інноваційної політики держави. Адаптація системи вищої освіти до потреб нового технологічного укладу припускає підготовку менеджерів та інженерів з широким кругозором знань та орієнтованих на підтримання безперервних інноваційних процесів. Для цього поряд з державною підтримкою розвитку фундаментальних досліджень в університетах необхідно стимулювання викладацької діяльності співробітників наукових інститутів, дослідницьких підрозділів промислових підприємств.

Інтеграція науки, освіти і промислових підприємств є природною формою НДДКР, що проводяться самими виробничими компаніями. До проведення таких робіт підштовхує інноваційна конкуренція, тому багато країн вживають додаткових заходів по їх стимулюванню.

Наприклад, в Бельгії компанії, що введуть НДДКР або співпрацюють з науковими організаціями, можуть залишати собі 50% від обсягу податків з заробітної плати вчених. В Італії податкову субсидію отримують підприємства, не менше 10% прибутку яких використовуються для фінансування витрат на науковий персонал. Податкову субсидію в розмірі 10% прибуткового податку отримують науковці, які повернулися в Італію з постійного місця проживання за кордоном (протягом п'яти років після повернення). В Норвегії запущена програма по податковому стимулюванню «Skattefunn», яка також орієнтована на підтримку наукових кадрів [15, с. 94]. Досвід цих країн є важливим для використання податкових преференцій і в нашій країні.

Заходи держави необхідно спрямувати на:

допомогу функціонування мереж і науково-технічних бібліотек;

субсидування послуг щодо користування мережами центрів науково-технічної і економічної інформації, центрів науки, інновацій та інформатизації і базами їх даних;

закупівлю наукової літератури;

підтримку діяльності дослідних стендів і виробництв, експериментальних установок;

створення мережі інноваційних центрів і парків технологічного користування.

В цілях скорочення стимулів для тіньової комерціалізації науково-технічних досягнень українських новаторів доцільно на промислових підприємствах передбачити субсидування витрат на захист інтелектуальної власності на вітчизняні передові технології в країні і закордоном.

Концепцією реформування державної політики в інноваційній сфері, прийнятою Кабінетом Міністрів України (2012 р.) визнано низьку ефективність механізму стимулювання суб'єктів господарювання до провадження інноваційної діяльності. А причинами такого стану стали [16]:

недосконалість законодавства в інноваційній сфері;

відсутність механізму стимулювання створення, виробництва та споживання інноваційної продукції і внаслідок цього – низька привабливість інноваційної сфери для венчурного капіталу;

низький рівень комерціалізації науково-технічних розробок та винаходів.

Тому в умовах сьогодення першочергового значення набуває визначення та функціонування неподаткового механізму стимулювання для впровадження винаходів та технологій, удосконалення системи економічного (податкового, кредитного, страхового) стимулювання до комерціалізації об'єктів права інтелектуальної власності та формування ринку таких об'єктів.

Нині розробляється Програма переорієнтації наукового та науково-технічного потенціалу на забезпечення конкретних потреб розвитку економіки. НАН України запропонувала зміни до Закону Укра-

їни «Про державне регулювання діяльності у сфері трансферу технологій». У його новій редакції права на технології, що створюються за бюджетні кошти, належать установам – виконавцям робіт [10, с. 48]. Це підвищує їх відповідальність щодо комерціалізації результатів дослідження.

Концепцію реформування системи фінансування й управління науковою та науково-технічною діяльністю (2012 р.) засвідчено, що недостатнє стимулювання наукової і науково-технічної діяльності за рахунок коштів державного бюджету протягом останніх 10 років унеможливило виконання державних цільових наукових і науково-технічних програм, на виконання яких спрямовується лише 6-7 відсотків загального обсягу фінансування наукової і науково-технічної діяльності [17]. Основною перешкодою до активізації інноваційної діяльності є не дефіцит грошових коштів або нестача уваги до державного регулювання інноваційних процесів, а саме господарські та політичні інститути суспільства, асиметрія економічної влади і господарський порядок, що зростає на її основі [18, с. 51].

Для розв'язання проблеми необхідним є поетапне збільшення обсягу видатків загального фонду державного бюджету на проведення наукових досліджень і науково-технічних розробок, що відбираються на конкурсній основі, у тому числі в рамках виконання державних наукових і науково-технічних програм, а також на виконання державного замовлення на створення новітніх технологій;

Підприємства в Україні потребують переобладнання та модернізації, проведення нової індустріалізації, а виробнича сфера має бути заінтересованою у впровадженні нових технологій. Значне місце на шляху комерціалізації інноваційного продукту відводиться системі державно-приватного партнерства, де одним з основних напрямків у підтримці розробки та впровадження нових технологій є державні закупівлі, які слід орієнтувати на придбання вітчизняної технічно передової і конкурентоспроможної продукції.

Тому, для подальшого просування наукових розробок необхідно визначити і затвердити критерії у формуванні державного замовлення, зокрема, натуральних та вартісних показників, а також удосконалити порядок конкурсного відбору виконавців державного замовлення з визначенням їх прав, обов'язків та відповідальності.

Доцільно також законодавчо визначити та затвердити стимули для освоєння вітчизняної енергозберігаючої та екологічно чистої техніки (світлодіодів, сонячних батарей, нанопорошків, систем автоматизованого контролю за теплоспоживанням у ЖКГ тощо), застосувавши як норми щодо заборони експлуатації енергомарнотратних і екологічно брудних технологій та пільги споживачам запропонованої прогресивної конкурентоспроможної на світовому ринку техніки і технологій.

Висновки та рекомендації

1. Результати проведеного дослідження свідчать, що українська держава дотепер ще не сформувала чіткого ставлення до механізмів стимулювання інноваційної активності господарюючих суб'єктів в різних сферах національної економіки. Якщо врахувати соціально-політичну ситуацію в країні, її регіонах та містах, послаблений стан економіки та існуючі умови господарювання потребують більш досконалого функціонування в Україні інноваційно-інвестиційної моделі розвитку національної економіки.

2. Проведений аналіз демонструє погіршення динаміки фінансового забезпечення науково-технічної та інноваційної діяльності України порівняно із низкою розвинених країн світу. Необхідним і своєчасним є проведення виважених змін у підходах щодо асигнувань у НДДКР для розширення можливостей промислового виробництва випускати інноваційну продукцію, яка спроможна до гідної конкуренції. Ці заходи сприятимуть задоволенню потреб господарюючих суб'єктів міста, які постійно зростають у якісному відношенні.

3. Підписання тимчасового застосування Угоди про Асоціацію з Європейським Союзом дозволить Україні долучитися до програми «Європа-2020» у рамках фактору розумного зростання з метою виходу на європейський ринок наукових розробок і технологій. Промисловість вимагає модернізації, проведення нової індустріалізації. Для більшості галузей характерними є IV та V технологічні уклади, тому існує необхідність упровадження наукових розробок, підтримка підвищення інноваційної прийнятливості економік індустріальних міст, адже саме такий шлях дасть українській економіці буть конкурентоспроможною.

4. Для удосконалення системи економічного стимулювання інноваційної діяльності підприємств індустріального міста доцільно вжити наступні заходи:

розробити ефективну систему мобілізації фінансових ресурсів (бюджетних, інвестиційних, кредитних, власних коштів підприємств тощо) із різних джерел на цілі інноваційного розвитку на ринкових принципах;

впроваджувати сучасні механізми та інструменти, здатні забезпечити стимулюючий вплив фінансів на розвиток науково-технічної та інноваційної діяльності, прогресивні структурні зрушення в економіці;

розробити системний механізм взаємодії органів регіональної і місцевої влади з корпоративним сектором економіки, який буде застосовувати інституційні, організаційні, фінансово-економічні та соціально-економічні важелі, спрямовані на забезпечення стимулюючого інноваційного середовища розвитку всіх етапів інноваційного процесу держави, регіону, міста. Розробка такого механізму повинна ґрунтуватися на методологічних підходах, які визнаються науковою думкою та перевірені практикою;

сприяти поступовому збільшенню реальних обсягів валового внутрішнього продукту на основі використання досягнень науково-технічного та інноваційного розвитку;

стимулювати створення системи інформаційно-аналітичного забезпечення реалізації державної інноваційної політики та проведення моніторингу стану інноваційного розвитку національної економіки на основі мережі центрів науково-технічної та економічної інформації, центрів науки, інновацій та інформатизації, а також структурних підрозділів з питань трансферу технологій, інноваційної діяльності та інтелектуальної власності наукових установ та навчальних закладів;

сприяти визначенню та функціонуванню неподаткового механізму стимулювання для впровадження винаходів та технологій, удосконаленню системи економічного (податкового, кредитного, страхового) стимулювання до комерціалізації об'єктів права інтелектуальної власності та формуванню ринку таких об'єктів;

підвищити мотивацію щодо результативності проведення наукових досліджень і науково-технічних розробок, державного замовлення на створення новітніх технологій, а також визначити механізм залучення позабюджетних коштів у наукову сферу для своєчасного та якісного виконання державних цільових наукових і науково-технічних програм;

спрямовувати формування системи державно-приватного партнерства на підтримку та стимулювання розробки і впровадження нових технологій в межах державних закупівель, які слід орієнтувати на придбання вітчизняної технічно передової і конкурентоспроможної продукції;

визначити і затвердити критерії у формуванні державного замовлення, зокрема, натуральних і вартісних показників, а також удосконалити порядок конкурсного відбору виконавців державного замовлення з визначенням їх прав, обов'язків та відповідальності.

Реалізація наведених пропозицій сприятиме якісному вдосконаленню існуючих і впровадженню сучасних механізмів стимулювання підприємств індустріального міста, які в цілому забезпечать більшу зацікавленість господарюючих суб'єктів у створенні, освоєнні і широкому запровадженні інноваційних розробок.

Література

1. Місце України за Глобальним індексом конкурентоспроможності у 2012-2013 рр. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.uinpei.kiev.ua/viewpage.php?page_id=492. 2. Ящишина І.В. Фінансування науки як ключова проблема інноваційного розвитку країни / І.В. Ящишина // Економічний простір. – 2010. – № 38 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://archive.nbuv.gov.ua/portal/Soc_Gum/Ekpr/2010_38/Stati/9.pdf. 3. Наукова та інноваційна діяльність в Україні: стат. зб. – К.: ДП «Інформаційно-видавничий центр Держстату України»,

2011. – 282 с. 4. **Наукова** та інноваційна діяльність в Україні, стат. зб. – К.: ДП «Інформаційно-видавничий центр Держстату України», 2012. – 305 с. 5. **Наукова** та інноваційна діяльність в Україні: стат. зб. – К.: ДП «Інформаційно-видавничий центр Держстату України», 2013. – 287 с. 6. **Наукова** та інноваційна діяльність в Україні, стат. зб. – К.: ДП «Інформаційно-видавничий центр Держстату України», 2014. – 314 с. 7. **Маліцький Б.А.** Прикладне наукознавство / Б.А. Маліцький. – К.: Фенікс, 2007. – С. 176-191. 8. **Федулова Л.І.** Концептуальні засади державної регіональної промислової політики в умовах інноваційного розвитку/ Л.І. Федулова // Стратегічні пріоритети. – 2008. – №1(6). – С. 112-119. 9. **Новая** европейская стратегия. "Европа 2020" [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://eulaw.ru/content/307>. 10. **Боголіб Т.М.** Комерціалізація наукових розробок університетів / Т.М. Боголіб // Економіка України. – 2014. – № 1. – С. 33-50. 11. **Угода** про асоціацію між Україною та ЄС / [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%A3%D0%B3%D0%BE%D0%B4%D0%B0_%D0%BF%D1%80%D0%BE_%D0%B0%D1%81%D0%BE%D1%86%D1%96%D0%B0%D1%86%D1%96%D1%8E_%D0%BC%D1%96%D0%B6_%D0%A3%D0%BA%D1%80%D0%B0%D1%97%D0%BD%D0%BE%D1%8E_%D1%82%D0%B0_%D0%84%D0%A1. 12. **Україна 2020.** Стратегія розвитку [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://reforms.in.ua/2020/strategy2020.pdf>. 13. **Ляшенко В.И.** Финансово-регуляторные режимы стимулирования экономического развития: введение в экономическую режимологию: моногр. / В.И. Ляшенко // НАН Украины, Ин-т экономики пром-сти. – Донецк, 2012. – 370 с. 14. **Амоша О.І.** Інноваційне оновлення техніко-технологічної бази промислового виробництва на синергетичних засадах: теорія і практика / О.І. Амоша, І.П. Булеєв, Г.З. Шевцова // Економіка промисловості. – 2007. – № 1. – С. 3-9. 15. **Инновационное** развитие – основа модернизации экономики России: Национальный доклад [Електронний ресурс]. – М.: ИМЭМО РАН, ГУ-ВШЭ, 2008. – 168 с. – Режим доступу: http://rosmu.ru/activity/attach/events/453/nac_doclad.pdf. 16. **Розпорядження** Кабінету Міністрів України «Концепція реформування державної політики в інноваційній сфері» від 10 вересня 2012 р. № 691-р [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/691-2012-%D1%80>.

17. **Розпорядження** Кабінету Міністрів України «Концепція реформування системи фінансування й управління науковою та науково-технічною діяльністю» від 8 жовтня 2012 р. № 780-р [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/780-2012-%D1%80#n8>. 18. **Вишне夫斯基 В.** Инновации, институты и эволюция / В. Вишне夫斯基, В. Дементьев // Вопросы экономики. – 2010. – №9. – С. 41-62.

Землянкін А. І., Лях І. І. Удосконалення системи економічного стимулювання інноваційної діяльності підприємств індустріального міста

Надано обґрунтовані пропозиції стосовно розвитку системи економічних стимулів для підтримки інноваційних підприємств та господарюючих суб'єктів інноваційної інфраструктури індустріального міста у створенні, освоєнні та широкому запровадженні інноваційних розробок.

Ключові слова: механізм стимулювання, промислові підприємства, інноваційна діяльність, індустріальне місто.

Землянкин А. И., Лях И. И. Совершенствование системы экономического стимулирования инновационной деятельности предприятий индустриального города

Предоставлены обоснованные предложения по развитию системы экономических стимулов для поддержки инновационных предприятий и хозяйствующих субъектов инновационной инфраструктуры индустриального города в создании, освоении и широком внедрении инновационных разработок.

Ключевые слова: механизм стимулирования, промышленные предприятия, инновационная деятельность, индустриальный город.

Zemlyankin A. I., Lyakh I. I. Improvement of Economic Stimulation System of Enterprises Innovative Activity in Industrial City

Reasonable suggestions are given in relation to development of the system of economic stimuli for support of innovative enterprises and managing subjects of innovative infrastructure of industrial city in creation, mastering and wide input of innovative developments.

Keywords: mechanism of stimulations, industrial enterprises, innovative activity, industrial city.

Стаття надійшла до редакції 09.02.2015

Прийнято до друку 09.04.2015